

Köszönettel és hálával megköszönöm dr. Tóth Eszter Viktória sebésznek az egészséges gyógyulásom. Kedves, kisugárzó gondoskodásával nagyban hozzájárult a gyors gyógyulásomhoz.

60 éve kórházban nem kezeltek, orvoshoz vezetői engedély ügyben, illetve évente egyszer laborért mentem, hogy áll az immunrendszerem. Imádom az édességet, soha nem ittam, dohányoztam. Magam módján étkeztem, amit szerettem, megettem, így lettem 81,5 éves.

Elestem – combnyaktörés – Traumatológia. Az embertársaimnak fogalma sincs arról a hatalmas áldozatokról, amit a beteg emberekért tesznek orvosok - főnővérek – nővérek és fiús nővérek hajnaltól hajnalig.

Ahogy épültem, akartam nagyon meggyógyulni és visszakerülni a kis dolgos otthonomba, újra kertészkedni, vásárolni, élvezni a levegőt és a napfényt.

Amit tapasztaltam leírom, mert az én 10 napos tartózkodásom alatt néha megdöbbentem láttam azt a nagyon sokszor gyomorforgató tevékenységeket, amit szinte a magukról sem tudó betegekkel tesznek naponta többször a nővérek. Én csak a keresztnevüket hallottam: Anikó, Betti, Zsuzsanna, Adrienn, Renáta, a fiúk: Barna, István. Köszönet az odafigyelő, idegölő munkájukért. Hajnal 4.30 órakor mosdatás, ágynemű csere, pelenka, gyógyszer, majd vérvétel, véradás, vénakeresés, reggeli, ebéd, vacsora, etetés egy 5 fős szobában. Egyszerűen ezt csak az tudja értékelni, akivel megtörtént és fel tudja mérni a súlyát ennek a foglalkozásnak. A kívülállók nem, esetleg ha ők is idekerülne.

Kórház – csak oda ne kerülj, mondja az utca embere. De amit mond, miért mondja? Miért riogat más embereket, amiről fogalma sincs.

81 évesen sok gondolat fogalmazódott meg bennem arról, amit láttam. A hozzátartozók, betegtársaim viselkedése. Az éjszakai kiabálás, víz, pelenka, mikor ki akar mászni az ágyból, pedig lábra sem tud állni. 95 éves, 80 éves megfáradt vidéki beteg nénik, akik a pelenkától szenvednek, szégyellik, kiabálnak, nem akarnak pisilni, pláne kakálni. Ez megy éjjel, a nővérek jönnek, nyugtatják őket, beszélgetnek velük. Végül, amikor én sem aludtam 4. napja, felkeltem, vizet adtam, beszélgettem velük.

Nekem nem volt látogatóm, mert Budapestről nem tudtak jönni, így a másik beteg emberek rokoni látogatását végig hallottam, láttam. Mindent a kórházra bíznanak, még hogy lábra állítják. Ki fogja gondozni a beteget? Erzsi néni sorsa egy délután eldőlt, itt kell maradni, hiszen 95 éves, a család így döntött, elindult a folyamat. Hiába szerette volna a gyógytornász Petra és Betty lábra állítani napi tornáztatással, mindhiába. Emelgették, etették, itatták, de a rokonság így döntött.

Ilonka néni az egyik Idősothonból, fésű, papucs, minden nélkül - megmútva feküdt a mellettem lévő ágyon, mesélte honnan jött. 10 nap alatt egyszer jött hozzá egy hölgy, megigazította a sminkjét a fürdőszobában. Megkérdeztem tőle, hogy Ilonka néninek hozott-e fésűt, üdítőt, stb, mire a hölgy azt mondta, ő csak a főorvos úrhoz jött

érdeklődni. A beteg ellátása nem az ő dolga, hanem a gondnokáé. 19-én eljöttem, nem tudom Ilonka nénivel mi történt azután.

Nem az orvosokon, nővéreken múlik egy ember felépülése, elborzadtam az emberek egymás iránti felelőtlen magatartásán, azon, hogy a család, hozzátartó nem segít. Az biztos, hogy elmondom, milyen munkát végeznek azok, akikre sárt dobálnak.

Hálás vagyok a tisztaságért, a napi ételekért, ami mindig ízletes, változatos, mindig elfogyasztottam. A kórterem legkisebb sarkában is rend és példás tisztaság, a mellékhelyiségekben is. Napi többszöri fertőtlenítés, biztonságban éreztem magam. Köszönet a takarítószemélyzetnek is.

Köszönöm szépen, hogy elolvasták egy elégedett, boldog, egészségét visszakapott betegük levelét.

Fentieket saját kezűleg, gondolataim, és a látottak alapján írtam és fogalmaztam meg.

L. Lászlóné